

Arrest

nr. 44 779 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANDENWEGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Benin City op 15 november 1977 en u groeide daar ook op.

Vijf jaar geleden startte u met een bar, de ‘BW Cloak Sport and Bar’, in Benin City. Op 25 augustus 2009 kwam uw vriend J.(...) E.(...) – samen met zijn vrienden O.(...) C.(...), F.(...) O.(...) en A.(...) O.(...) – u om geld vragen om ‘iets’ te kopen. U gaf hem 250.000 Naira. Op 10 september 2010 belde O.(...) C.(...) u op om te zeggen dat de politie naar hun ‘werkplaats’ in Warri Efuro in de Niger delta kwam, dat F.(...) O.(...) en A.(...) O.(...) neergeschoten werden en dat J.(...) E.(...) gearresteerd werd. J.(...) E.(...), O.(...) C.(...), F.(...) O.(...) en A.(...) O.(...) verdienden hun geld met het vernielen van oliepijplijnen en het vechten tegen de regering. Op 15 september 2009 viel de politie – samen met J.(...) E.(...) – binnen in uw bar. U was niet aanwezig en de agenten vernielden uw bar, sloegen vijf à zes klanten en arresteerden uw jongere broer. Toen u diezelfde dag van uw buur vernam dat de politie u kwam zoeken, vluchtte u weg naar Lagos. Op 20 september 2009 O.(...) C.(...) u op om te zeggen

dat het land verlaten uw enige optie was. Hij regelde uw vertrek en op 26 oktober 2009 vertrok u met een vlucht van KLM naar Europa.

Op 26 oktober 2009 's ochtends kwam u in België toe en op 28 oktober 2009 diende u er een asielaanvraag in."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen die u ervoer met de Nigeriaanse overheid omdat u geld leende aan iemand die tegen de regering vocht, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. Vooreerst kunnen vragen gesteld worden bij het lenen van geld aan J.(...) E.(...) en de daaruit volgende vrees voor vervolging.

U gaf aan dat uw vriend J.(...) E.(...) – samen met zijn vrienden O.(...) C.(...), F.(...) O.(...) en A.(...) O.(...) – u op 25 augustus 2009 om geld kwam vragen om iets te kopen. U gaf aan dat u niet wist waarvoor het geld diende, maar dat u hem toch 250.000 Naira (ongeveer 1100 Euro (zie administratief dossier)) leende (gehoor CGVS, p.5).

Het komt **niet doorleefd** over dat u iemand (zelfs een vriend) zulke som geld zou geven zonder te weten waarvoor het geld precies zou dienen, vooral omdat u verklaarde te vermoeden dat uw vriend J.(...) E.(...) tegen de regering vocht (gehoor CGVS, p.6) en het dus binnen de verwachtingen lag dat hij het geld zou gebruiken voor iets waar u zich niet mee kon verzoenen.

Uw bewering dat u hem het geld gaf zonder te weten wat hij er precies mee zou doen klemmt des te meer daar u aangaf dat u het geld niet zou lenen aan uw vriend J.(...) E.(...) als hij er andere dingen mee zou doen dan een gewone aankoop financieren (gehoor CGVS, p.5), hetgeen gezien zijn profiel toch binnen de mogelijkheden lag.

Verder komen uw verklaringen over de manier waarop u reageerde (of eerder niet reageerde) op de onterechte beschuldiging vanwege de Nigeriaanse autoriteiten dat u de vernieling van oliepijpleidingen financierde, volstrekt niet overtuigend over.

Ondanks het feit dat u nooit geld gaf voor de strijd tegen de regering én dat u niets met de Niger Delta problematiek te maken had, maar wel onterecht beschuldigd werd van financiering van de strijd in de Niger Delta, liet u vreemd genoeg na om uw versie van de feiten aan de autoriteiten duidelijk te maken.

Toen u gevraagd werd waarom u [met dat doel] niet naar de politie ging, zei u dat u dit niet kon omdat u door hen werd gezocht en ze u [dood] wilden (gehoor CGVS, p.8).

Toen u erop gewezen werd dat u nooit geld gaf voor de strijd tegen de regering, herhaalde u dat de politie u wou en u dus niet [naar hen] kon gaan.

Verder trachtte u niet uw onschuld aan te tonen, 'omdat je dit niet kan bewijzen'. U ging ook niet naar een advocaat, 'omdat deze niets kan zeggen als er geen rechtszaak is'. Toen u gevraagd werd of u naar een organisatie ging die opkomt voor de verdediging van de mensenrechten, gaf u aan dat u dit niet deed, maar dat u weg liep voor uw leven (gehoor CGVS, p.8).

Het is echter ongeloofwaardig en het komt volstrekt niet doorleefd over dat u geen enkel initiatief nam om de toch wel zware en onterechte beschuldiging vanwege de regering dat u betrokken was bij de geweldplegingen in de strijd in de regio van de Niger Delta te ontkrachten of te weerleggen, maar er eerder voor koos om uw land te verlaten.

Van een kandidaat vluchteling kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij eerst tracht om alles interne beschermingsmogelijkheden uit te putten alvorens internationale bescherming te zoeken.

Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

Verder verklaarde u dat u vanuit België geen contact had met uw familie te Nigeria en dat u ook niet trachtte om hen te contacteren, omdat u niet wilt dat iemand weet waar u bent.

Verder gaf u aan dat u een Nigeriaanse identiteitskaart en een geboorteakte had te Nigeria, maar dat u ze niet kunt laten overkomen, omdat u niet wil dat iemand weet waar u bent (gehoor CGVS, p.2-4).

Dit is geen afdoende verklaring om geen contact op te nemen met uw contactpersonen te Nigeria om te trachten uw identiteitsdocumenten te laten overkomen én om u te informeren over de nasleep van uw problemen, daar dit van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht.

Dat u hebt nagelaten te pogen contact op te nemen met hen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U legde geen documenten voor waaruit uw identiteit of uw reisweg moeten blijken."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 februari 2010 een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en van artikel 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980. Hij betwist de motieven in de bestreden beslissing en meent dat deze *"niet deugdelijk"* zijn, *"onjuist"* zijn en *"falen naar recht"*.

Verzoeker laat gelden dat hij, in tegenstelling tot wat de Commissaris-generaal stelt en voor zover dit volgens hem relevant is, wél wist waarvoor zijn vriend het geld leende. Hij vermoedde namelijk dat het geleende geld diende voor de aankoop van een appartement, doch heeft er niet naar gepeild.

Hij merkt overigens op dat het in zijn land een gewoonte is om elkaar geld te lenen en dat dit *"een meer ingeburgerde praktijk is dan in het Westen"*.

Hij houdt vol dat hij onterecht beschuldigd werd van het verlenen van hulp aan de rebellen in de Nigerdelta en dat er voor de politie slechts één prioriteit bestaat, namelijk *"het uitschakelen van deze financiële geldschieter"*, als *"brein in het complot"*.

Verzoeker geeft toe dat het voor hem inderdaad mogelijk was om naar de politie te gaan, doch dit zou volgens hem gepaard gaan met een risico: ofwel zou de politie zijn verhaal geloven en hem vrijlaten, ofwel zou de politie hem niet geloven en hem arresteren en mishandelen tot hij bekende.

Beroep doen op een advocaat behoorde ook tot een van de mogelijkheden, maar een arrestatie afwachten om dan een advocaat te kunnen instellen vond hij ook risicovol; hij beweert dat een advocaat pas iets kan doen wanneer hij gearresteerd zou zijn of in officiële verdenking zou zijn gesteld.

Hij verwijst naar een artikel van het NRC Handelsblad van 4 juni 2009 waaruit zou blijken dat ook journalisten en hulpverleners het gebied van de Nigerdelta niet in mogen en dat er bij de laatste campagne van het leger meer dan honderd doden vielen.

Verder beweert hij dat hij zijn familie niet om informatie gevraagd heeft om hen niet in problemen te brengen. Dat hij onvoldoende contact heeft opgenomen met hen sedert zijn vertrek uit Nigeria zoals de Commissaris-generaal stelt, is volgens hem irrelevant.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, of minstens de bestreden beslissing te vernietigen wegens het ontbreken van *"essentiële"* elementen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dat hij vergezeld was door zijn advocaat V. Vandenweghe, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Engelse taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.3. De Raad benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees gegrond is of dit risico reëel is.

Dit dient immers steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees en het risico concreet aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk wist waarvoor zijn vriend het geleende geld zou gebruiken, namelijk voor het kopen van een appartement, niet strookt met zijn verklaringen afgelegd tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal.

Zo leest de Raad in het verhoorverslag van 6 januari 2010 (p. 5-6) dat verzoeker zelf verklaarde *“Ik weet niet waarom het diende, maar ik leende hem het geld”*.

Toen de interviewer vervolgens vroeg waarom Jonson geld moest hebben, antwoordde verzoeker *“Hij zei dat hij iets wou kopen”*.

Ook toen later tijdens het verhoor door de interviewer werd gevraagd waarom hij Jonson het geld gaf aangezien hij hem reeds verdacht van tegen de regering te vechten, antwoordde verzoeker *“Nee, ik wist niet dat het diende om tegen de regering te vechten. Hij zei dat hij er iets mee ging kopen”*.

Verzoeker maakte toen echter helemaal geen gewag van het feit dat hij dacht dat Jonson het geld nodig had om een appartement te kopen.

Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en heeft bovendien geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Het feit dat verzoeker niet in staat is om hier duidelijke en geloofwaardige verklaringen over af te leggen is dus wel degelijk relevant voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen (zie voormeld verhoorverslag, p. 8).

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de argumenten van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten aan te vechten, wat verzoeker echter nalaat te doen.

De Raad verwijst dan ook naar wat de Commissaris-generaal in dit verband geoordeeld heeft en schaaft zich hierachter: *“Het is echter ongeloofwaardig en het komt volstrekt niet doorleefd over dat u geen enkel initiatief nam om de toch wel zware en onterechte beschuldiging vanwege de regering dat u betrokken was bij de geweldplegingen in de strijd in de regio van de Niger Delta te ontkrachten of te weerleggen, maar er eerder voor koos om uw land te verlaten. Van een kandidaat vluchteling kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij eerst tracht om alles interne beschermingsmogelijkheden uit te putten alvorens internationale bescherming te zoeken. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.”*

Aangaande de verwijzing naar een artikel van het “NRC Handelsblad”, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar dergelijk algemeen verslag over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dat er volgens hem voor de politie maar één prioriteit zou bestaan, met name *“het uitschakelen van deze financiële geldschietster”* als *“brein in het complot”*, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land en om informatie over zijn recente situatie te bekomen daar actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Het gebrek aan interesse bij verzoeker doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Verzoekers verweer dat hij zijn familie geen problemen wilde bezorgen, wordt niet aanvaard zodat de Commissaris-generaal terecht gesteld heeft dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen wel degelijk verder afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Wél voert verzoeker zelf aan dat essentiële elementen ontbreken die aanvullende onderzoeksmaatregelen vragen, maar duidt niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing kleeft in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van voormelde wet van 15 december 1980. Overigens ondermijnt ook het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RVS 15 juli 1992, nr. 40.037; RVS 5 juni 2001, nr. 96.146).

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

De Raad besluit dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht en schaaft zich achter de motivering van bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Van verzoeker wordt bijgevolg de erkenning van de vluchtelingenstatus geweigerd.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker die feiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Derhalve kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

De artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 zijn derhalve niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE